

Ko izrečeno ostane zapisano



Pričujoča knjiga je dragocen dar. Je darilo avtorjem samim in nam, ki smo in bomo z veseljem listali po njej.

Ne dogaja se ravno pogosto, da bi nam stari ljudje, ki svoje življenje preživljajo v domu upokoencev spregovorili o svojih razmišljanjih, izkušnjah, željah, upih, se pravi o tistem, kar izpolnjuje in dela človeško vsako življenje.

Zapiski so nastali na podlagi intervjujev, ki smo jih s stanovalci skoraj leto dni delale strokovne delavke doma. Skupaj smo jih kasneje oblikovali in zapisali tako, da so pripovedi v največji meri ohranile svojo pristnost.

Od prvega pogovora do danes, ko prihaja knjiga med bralce, sta minili dve leti. Pepca, Lojzka in Lucija niso dočakale izida. Njihovo darilo nam ostaja. V dom so v tem času prišli novi stanovalci. Postali so del teh strani. To je življenje. Ta knjiga je nastala zato, ker živimo skupaj, ker se pogovarjamo, ker smo pripravljeni deliti med seboj, zato se med napisanimi vrsticami nevidno prepletajo misli vseh stanovalcev, s katerimi smo v preteklosti skupaj živeli v domu in tistih, ki bodo še prišli.

Ure, ki smo jih skupaj preživljali, so bile lepa doživetja. Posebna. Vzeti si čas, pomeni omogočiti, dopustiti, da na dan priplavajo dogodki za katere smo mislili, da se jih sploh ne spomnimo več. Srečamo se z ljudmi, znanci, sorodniki, zazebe nas, kot nekoč v hudi zimi in toplo nam je na krušni peči,... srce začne hitreje biti ob misli na ljubljeno osebo, ...

Vse to je tisto, kar ti omogoča, da si med tolikimi ljudmi opažen kot posameznik.

Vemo, kako blagodejno, poživljajoče in celo zdravilno deluje pogovor. Koliko je vredno, da ima človek možnost ubesediti svoja pretekla doživetja, dvome, želje, razmišljanja... Vse ubesedeno dobi drugačne razsežnosti. Na stvari pogleda iz razdalje, ki mu omogoča, da ohrani predvsem tisto, kar je lepo in smiselno in da se iz tistega, kar je težko predvsem uči. Vse preživeto ga kljub vsemu lahko navda z nekim ponosom in samozavestjo.

Pestrost prispevkov in iskričnost misli prav gotovo ruši stereotipne predstave o starosti tistim, ki vanjo še nismo pogledali.

Vsem tistim, ki se učijo živeti ob spoznanjih in izkušnjah drugih ljudi knjiga pripoveduje o sedanjosti. Uči nas kako živeti, da bomo nekoč s zadovoljstvom pogledali nazaj. Morda bomo tedaj tudi mi pisali utrinke na kakšen list...

Hvala vam vsem, prav vsakemu, da je odprl svoje srce, hvala za zaupanje in iskrenost v dragocenem času, ko smo sedeli skupaj. Marsikaj je bilo povedanega, a ni zapisano, ker je preveč osebno, da bi postalo last vseh. Kot mlajše in veliko manj izkušene v življenju vaše zaupanje sprejemamo kot poseben dar in poseben privilegij, ki ga imamo v življenju in ni dan vsakomur. Hvala vam za vaše prijateljstvo.

Knjiga ni namenjena preteklosti, pač pa sedanjosti in prihodnosti. Razmišljanja nekaj javnih delavcev, ki smo jih povabili k sodelovanju, so odraz sedanjega trenutka in morda tudi obet prihodnosti. Veseli in hvaležni smo jim za njihove prispevke.

Uredniški odbor